

רע"פ 1252/06

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: שמואל טחן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 25.12.05, בתיק ע"פ 9909/05, שניתן על ידי כבוד סגן הנשיא השופט צ' סגל והשופטים: ע' חבש, י' נועם
תגובת המשיבה מיום 10.4.06

בשם המבקש: עו"ד דוד הלוי

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

המבקש הורשע בבית-משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת ח' מאק-קלמנוביץ) בפרסום הסתה לגזענות, עבירה לפי סעיף 144 ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת, בעקבות כך שבמשחק כדורגל, שנערך בשנת 2002 באיצטדיון "טדי" שבבירה, קרא המבקש – שנמנה עם קהל הצופים במשחק, קריאות גזעניות נגד ערבים. בעקבות הרשעתו חייב בית-משפט השלום את המבקש לבצע 250 שעות של שירות לתועלת הציבור, והטיל עליו קנס בסך 1,000 ש"ח, אותו הסכים בית-המשפט להמיר בתשלום לידי ארגון הפועל למען דו קיום יהודי-ערבי.

ערעור, שהגיש המבקש לבית-המשפט המחוזי בירושלים, נשען בעיקרו על הטענה בדבר הגנה מן הצדק, העומדת למבקש, כך להשקפתו, עקב אכיפה מפלה מצדם של גורמי המשטרה שנכחו באירוע, בו הושמעו קריאות דומות על ידי צופים רבים שלא הועמדו לדין. בית-המשפט המחוזי (סגן-הנשיא צ' סגל והשופטים ע' חבש וי' נועם) דחה את הערעור, לאחר שלא ראה מקום להתערב בקביעותיה של הערכאה הדיונית, והטעים את החומרה המאפיינת את מעשהו של המבקש המחייב מענה עונשי נחוש.

כעת עותר המבקש להתיר לו לערער בשנית על פסק-הדין בענינו. הוא שב ומעלה את טענת ההגנה מן הצדק, וכן טען כי בית-המשפט המחוזי לא עמד בחובתו שעל-פי דין לנמק את הכרעתו. בתשובתה לבקשה, מדגישה המשיבה כי כענין שבעובדה, נקבע בבית-משפט השלום כי המבקש נמנה עם קומץ "נבחר" של אוהדים מתסיסים, שסחפו אחריהם בקריאותיהם הגזעניות את הצופים האחרים.

דין הבקשה להידחות. לא זו בלבד שאין היא מעלה שאלה כללית, החורגת מענינו המסוים של המבקש ומצדיקה ליבון נוסף, שלישי במספר, בפני בית-המשפט, אלא שאף לגופם של דברים אין בה ממש. הקריאה "מוות לערבים", שלמגינת הלב הפכה חזיון נפרץ במקומותינו, ובכלל זה במשחקי כדורגל בהם דומה, לעתים, כי הותר כל רסן מצדם של מי שמתיימרים להיות חובבי ספורט, היא ביטוי לרוח גזענית רעה ומסוכנת, אשר יש לגנותה בכל פה ולעוקרה מן השורש. יש להצר על כי צעדים ממשיים למניעתה של תופעה פסולה זו טרם ננקטו במידה המאפשרת את מיגורה. אולם ודאי, שאין להסיק מכך את שעותר לו המבקש, והוא כי צעדים שכבר יושמו, ובדין, יש לבטל מחמת היותם מפלים ושרירותיים. מעבר לתחושת חוסר הנוחות, העלולה להתעורר למשמע טענה בדבר יחס מפלה, מפיו של לא אחר ממי שאך קודם לכן נשא קולו בקריאה גזענית, הרי לגוף הדברים הכלל הוא, כי מי שביצע עבירה יורשע על כך בדין (ראו דברי השופטת ד' ביניש ברע"פ 12009/04 בן גביר נ' מדינת ישראל, לא פורסם, 9.1.05). ענינו של המבקש אינה מגלה עילה לסטיה מכלל זה. ובאשר לסוגית האכיפה, יש כידוע להבחין בין אכיפה בררנית, שיסודה בטעמים מפלים ועל כן היא פסולה, לבין אכיפה חלקית המבוססת על נימוק עניני (בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289, 304). והנה, לא זו בלבד שבענינו של המבקש הוכח טעם ממשי לאבחנה בינו לבין אחרים, כפי שמצאה הערכאה הדיונית, אלא שספק בעיני אם באופן מעשי ניתן לטפל בתופעת הגזענות במגרשי הכדורגל באמצעות מיצוי הדין עם כל אחד ואחד ממאות הצופים אשר למרבה הצער לוקחים בה חלק. אשר-על-כן נחה דעתי, כי ענינו של המבקש אינו נופל לגדר תחולתה של ההגנה מן הצדק. לסופם של דברים אעיר, כי בהתחשב בחומרת המעשה שבביצועו הורשע, אין העונש שנגזר למבקש חמור כלל ועיקר, ואף מטעם זה לא ראיתי להיעתר לבקשתו.

על יסוד כל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בניסן תשס"ו (23.4.2006).

ש ו פ ט